

Al punt de mira

Pep Castellano

Edicions del Bullent

Una de la matinada. Avui

l punt de mira. Em sent com si estiguera sempre al teu punt de mira, maleïda consciència. M'ho vas advertir, ja ho sé! Em vas dir que no m'havia de confiar, que estaves segura que era més roí que la merda de gat, que aquella dèria de mirar no podia ser bona... Potser t'hauria d'haver fet cas la primera vegada, sí. I ara, remordiment estúpid, véns contínuament a ofendre'm amb la història! No em deixaràs dormir, no! Fins quan m'ho refregaràs? Fins quan em recordaràs que he llençat al fem la poca ètica professional que em quedava, eh?

M'alce del llit. Estic xopa de suor. Ja no dormiré, segur. Vaig a la cuina, trac la llet de la nevera, cerque un got a l'armari i l'òmplic. El pose a dins del microones i faig girar el rellotge fins que marca tres minuts. Ni me n'adone que tres minuts és una barbaritat per a un got de llet, ni vull saber que la llet no em convé gens per la gastritis. Mire la safata a

través de la finestra del forn. Comença a girar sorollosa. La son s'ha esvaït definitivament amb la remor de l'aparell, les microones i la calor. És el quart got de llet que m'he de calfar aquesta nit per mirar de conciliar-la. Quatre gots de llet i una panxa agra com un ferro que no la podré tornar a la normalitat.

La nevera ha posat en marxa el motor, conjuntament amb el microones, un rebombori que no suporta. Isc de la cuina farta d'aquell concert.

Ja no recordes com vam quedar, tu i jo, quan vaig acabar a la facultat? No ho recordes, mala consciència? Jo et vaig dir que em convertiria en la senyora Marta Arrufat, que seria una advocada de prestigi i que guanyaria molts diners i tu, imbècil veu interior que m'agreges la panxa, em vas prometre que em deixaries tranquil·la per sempre més. M'ho vas prometre, recordes? M'ho vas prometre i ja ho has oblidat. Per què tornes cada nit a refregar-me el cas del Punt de mira, eh? Per què has de tornar amb l'insomni? No he caigut ja un bon bac, i sense figa, eh? Maleïda veu!

Vaig a l'estudi i mire per la finestra. La nit és xafo-gosa i tranquil·la, la ciutat dorm bressolada pels aires condicionats, però el meu no funciona. S'ha hagut d'espantllar justament avui, amb aquesta miserable calor que em fa companyia. Com tu, veu. Entre les dues us heu proposat no deixar-me dormir. Òbric la finestra, de bat a bat. Deixe entrar l'aire de la nit que

tampoc és tan fresc com a mi m'agradaria, la veritat. A l'edifici d'enfront, l'hotel La Vall, queden quatre llums encesos, persones que no voldran dormir perquè tindran companyia, o es trobaran soles, o tindran calor, com jo.

Ja ho sé que no és el mateix, que açò que he fet ara és més gros que aquell examen final en què vaig copiar. Ja ho sé que no es pot comparar. Però, no cal que et diga que de casos guanyats a força de negociar, en tinc a milers al meu arxiu. Que les coses van així, ja ho saps tu. No cal que t'ho recorde. Que si el fiscal en demana deu, jo li n'ofereix cinc i, finalment, ens quedem amb set. És el joc de sempre, el negoci del regateig, el soc de la justícia, el mercat equànime de la llei.

M'acoste a l'habitació. Mire el llit desfet. Encara se sent la remor del microones que va pegant voltes. M'imagino les molècules de la llet refregant-se les unes amb les altres per donar-se calor. M'ofegue. Obric també la finestra de la cambra. Sembla que es genera una mica de corrent d'aire. Molt poc. Només són imaginacions meues, l'aire no es mou ni una mica. El llit és buit. Torne a l'estudi i pose en marxa l'ordinador. Aquest, des de l'altra banda de la xarxa – mai no m'ha volgut dir des d'on–, és l'únic que em fa companyia. L'únic que m'ha volgut escoltar de veritat mentre he estat embolicada amb aquest cas que m'ha begut l'enteniment.

Perquè és cert que el cas del Punt de mira m'ha xarrupat el cervell. De bon començament, quan em va dir que li agradava mirar, hauria d'haver pensat que era un dimoni malparit, però no ho vaig pensar, ja ho saps. Ell mateix em va dir que havia disparat! De fet, jo vaig començar pensant que era culpable i, així i tot, vaig acceptar el cas, però... Vas tornar a propòsit, consciència estimada i maleïda, després de tant de temps, després d'aquell examen final de carrera, sé que vas tornar per advertir-me, per demanar-me que deixara el cas, que no me l'escoltara, aquell client... Però, jo, des del començament, només he pensat en l'expedient, en la meua carrera. Des del primer dia vaig pensar en com m'agradaria guanyar-lo, en la repercussió per als mitjans de comunicació, en la publicitat gratuïta per al despatx, en totes aqueixes coses que pensem els advocats quan oblidem la deontologia de la nostra professió. Ja ho sé que no ho hauria hagut de fer! Però, ja em coneixes, quan una cosa se'm fica entre cella i cella, sóc capaç de regirar fins el cul de l'agutzil per tal d'aconseguir el que em proposa. I no escolte ningú. Ni a tu, ja veus, veu.

Clique la icona del correu electrònic i em descarregue el que hi ha a la bústia d'entrada. Tinc un correu. Me l'ha enviat fa molt poc. Tampoc no pot dormir. No tinc ganes de llegir-lo. Aquesta nit no. No estic per a amoretes. No vull llegir-lo. Aquesta nit m'agradaria tenir-lo al llit, al meu costat, i no aquesta xafo-

gor solitària que m'ofega. Però ell no vol. Encara no, diu. Li agrada mantenir l'anonimat de la xarxa, diu.

Quin èxit! M'he quedat de pedra. No m'ho esperava, la veritat. Quan el magistrat ha fet pública la sentència, el cel s'ha obert sobre el meu cap i he sentit repicar les campanes. He mirat la cara de Francesc Castellbò, el fiscal. Si li punxen no li trauen sang en aquell moment. S'ha quedat a quadres, el tio. Jo li he donat la mà tota seriosa.

—Ho sent molt —li he dit sense gens de convicció, amb un somriure als llavis—, una altra vegada serà.

Però no ho he sentit gens i ell m'ho ha notat. I jo me n'alegre, que es mereix que el deixen amb un pam de nas de tant en tant. Ho he celebrat amb la gent del despatx, però amb un regust agredolç, la veritat. Tots volien que guanyara el cas, però no esperaven aquell èxit tan aclaparador, jo tampoc. De fet, no sé ni si el desitjava.

I així, has vingut una altra vegada al llit, en la tranquil·litat boirosa de la nit, amb els efectes de l'alcohol i de la festa, t'has tornat a presentar, maleïda veu! I m'has deixat aquesta agror que em fa malbé la panxa.

La campaneta del microones acaba de donar l'avís que ja tinc la llet calenta. La nevera també ha callat. Només se sent, de tant en tant, el ventilador que refrigera l'ordinador. Fins i tot aquest es pot refrescar. Mira que ho he obert tot! Ara no corre ni una mica l'aire.

Me'n vaig a buscar la llet. No em convé, no. Tinc agror, principi de gastritis, m'ha dit el metge. Diu que res d'alcohol, que els làctics tampoc no em convenen. M'ha donat una dieta. No la pense seguir. Cerque el bicarbonat i me'n pose un grapat a la boca amb un glop d'aigua de l'aixeta. Després afeg un rajolí de rom a la llet i torne a l'estudi. Crema. L'he deixada massa temps. Estic com un cabàs de gats, en quin cap cap?, la llet calenta amb la calor que fa! Però, què hi farem! Jo, si la llet no és ben calentona, no me la puc beure, les coses són així, veu.

Òbric el processador de textos i em pose a llegir les meues notes per a la causa. Les llegiré mentre la llet es refreda, veu. Em llegiré. I em beuré la llet, i m'acabaré, si cal, la botella de rom i encara que em creme l'estómac, et faré callar. Després, dormiré, em beuré tota la nit, tota d'un glop, i demà...

Demà serà un altre dia! No?